

Hva jeg så i løpet av operasjon Skystøtte

(What I saw during operation Pillar of defense (november 2012).

Jeg arbeidet 20 timer i uken som en soldat i IDF (Det Israelske forsvaret), og forsynte mennesker i Gaza med varer og tjenester.

Beretning fra **Nira Lee** fra Arizona. (Oversatt av Per Sverre Bårdsen)

For fire år siden, da jeg fulgte dekningen av operasjon Støpt Bly (Gaza-krigen des.2008-jan 2009) fra min komfortable sovesal, var jeg en collagestudent fylt av indre motsetninger. Selv om jeg støttet Israel, følte jeg smerte hver gang jeg hørte om sivile tap i Gaza. Det jeg så framstilt i media samsvarte ikke. På den ene siden visste jeg at IDF anstrengte seg for å unngå sivile tap, til tross for Hamas sin strategi med å kjempe fra posisjoner blant sivile. Likevel fikk media det til å se ut som IDF aktivt gikk inn for å ramme sivile.

Den gang oppfattet jeg det slik at Israels anstrengelser med å beskytte sivile bare var talemåter—jeg hadde ingen personlig del i konflikten. Men jeg hadde ingen ide om hvor sant det var før jeg selv deltok i operasjon Skystøtte som en offiser i IDF.

Da jeg flyttet til Israel og ble innrullert, havnet jeg i en enhet som kalles ”Koordinator for regjeringens aktiviteter i territoriene” (COGAT), en enhet som fokuserer på sivile og humanitære saker.

Som en internasjonal Liason offiser (en som arbeider for gode forbindelser mellom to parter) i Gaza-kontoret, var min jobb først og fremst å koordinere frakt av gods, hjelpesendinger og delegasjoner til Gaza. Jeg arbeider tett med representanter for det internasjonale samfunnet, og selv om våre perspektiver kan være ulike, bevarer vi gjensidig respekt, født ut av et felles mål; jeg er her for å hjelpe dem med å lykkes i arbeidet med å forbedre livskvaliteten for folk i Gaza.

Det daglige arbeidet er utfordrende i Gaza, og jeg lærte i løpet av de siste ti dagene, at den virkelige testen skjer i krisesituasjoner. På nøyaktig det stedet hvor de fleste militære ville bruke krigens hete til å kaste ”regelboken”, så arbeidet vi hardere en noensinne for å gi assistanse hvor som helst og når som helst det var mulig.

De åtte dagene under operasjon Skystøtte (i november 2012) har vært av de vanskeligste jeg noensinne har hatt – fysisk og emosjonelt. Collagestudenten fra Arizona hadde aldri forestilt seg muligheten av å jobbe 20 timer i døgnet, bare drevet av adrenalin og lengsel etter å få - om bare - en times søvn på golvet i et bomberom—bærende den samme sjabbete uniformen, fordi å skifte uniform, for ikke å snakke om dusjing, ville hindre meg fra å nå bomberommet i tide når neste rakettsalve traff. Og det at du bærer en grønn uniform betyr ikke at du ikke er redd når sirener lyder.

Hadde du fortalt meg for fire år siden at det fantes IDF-offiserer som var våkne hele natten mens det haglet raketter, og spekulerte ut måter man kunne sende inn medisinsk assistanse og mat til folket i Gaza, er jeg usikker på om jeg ville trodd det. Men jeg kan fortelle deg at det er sant, fordi jeg gjorde det hver natt.

Det som forundret meg mest, var den følelsen av motivasjon som drev hver enkelt, fra basesjefen til den lavest rangerte soldat. Vi var alle fullstendig fokusert på vårt oppdrag: å hjelpe våre styrker til å fullføre sitt mål uten å unødig skade sivile liv og infrastruktur.

Det er vanskeligere å forklare den følelsesmessige berg- og dalbane – hvor stolt og lettet jeg var hver gang en lastebil jeg koordinerte kjørte inn i Gaza, og hvor sint jeg ble hver gang vi måtte stenge krysspunktet til Gaza ettersom Hamas gjentatte ganger skjøt mot det. Eller hvor motiverende det var å hjelpe to sårede Palestinere med å evakuere fra grenseområdet, for i neste øyeblikk å høre at en terrorist hadde detonert en bombe på en buss i Tel Aviv, i nærheten av min leilighet.

Etter alt jeg har sett og gjort, er det ingenting som frustrerer meg mer enn den "tall-leken" som spilles i media. Verden snakker bare om uforholdsmessige tall på drepte som et mål på hva som er rett eller galt – som om ikke mange nok israelere ble drept av Hamas til at IDF har rett til å beskytte sine sivile fra de endeløse raketangrepene.

Fra min posisjon ser jeg de kirurgiske flyangrepene, og tilbringer mange timer med FN, ICRC og NGO offiserer med å gjennomgå kartene på nytt for å identifisere og unngå sivile mål. En av våre piloter som så en rakett som var rettet mot Israel, avbrøt sitt oppdrag da han så barn i nærheten – dermed satte han sine egne sivile i fare for å redde sivile i Gaza.

Når alt kommer til alt, det disse "uforholdsmessige tall" viser, er at vi i Israel beskytter våre barn med gjennomtenkte bomberom og forsvarssystemer mot raketter, mens terrorgruppene i Gaza skjuler seg blant sine innbyggere og bruker dem som menneskelige skjold i den hensikt å vinne en kynisk mediakrig.

Hva er det som virkelig fins bak overskriftene og bildene på førstesidene?

Hver dag, koordinerer jeg varer sammen med en ung kvinne fra Gaza som arbeider for en internasjonal hjelpeorganisasjon. Forrige måned ble det skapt et sterkt bånd mellom oss da vi måtte springe i dekning sammen mens Hamas skjøt mot Kerem Shalom overgangen – de angrep den hjelp som skulle til deres egen befolkning. I løpet av de åtte dagene, var det ikke en dag uten at jeg tok telefonen for å sjekke: "Er alt i orden med deg"? Hun svarte: "Jeg hørte at de skjøt mot basen din. Vær så snill å pass på at du er trygg."

Jeg fikk henne til å love at om hun trengte til noe, skulle hun ringe meg hver eneste natt. Dette er det som media ikke viser verden, på samme måten som de skjuler hvordan Hamas med vilje setter sivile på begge sider i fare – ved å skyte fra steder i Gaza uten å bry seg om konsekvensene.

Kanskje historier som denne ikke skaper de store overskriftene, men om de fikk mer oppmerksomhet, ville det kanskje skape mer moralsk klarhet og slik mer fred i Midtøsten.

Fra: <http://sderotmedia.org.il/bin/content.cgi?ID=961&q=3>